

Gener 2017

“L'amor del Crist ens empeny” (2 Cor 5,14-20)

“Ahir a la nit vaig anar a sopar a fora amb una amiga de la meva mare. Vaig demanar com a guarnició un plat de pèsols, per menjar després el dolç que m'agradava més. Però la mare va dir que no. Anava a fer morros, però vaig recordar que Jesús era al costat de la mare, així que vaig començar a somriure”. “Avui, després d'un dia molt cansat, he tornat a casa. Mentre estava veient la televisió, el meu germà m'ha agafat el comandament a distància de les mans. M'he enrabiat molt, però després m'he calmat i he deixat que la veiés”. “Avui el meu pare m'ha dit una cosa i jo li he contestat malament. L'he mirat i he vist que no estava content. Llavors li he demanat disculpes i ell m'ha perdonat.”

Són experiències sobre la Paraula de la Vida explicades per nens de cinquè de primària d'una escola de Roma. Potser no hi ha un vincle immediat entre aquestes experiències i la Paraula que vivien en aquell moment, però és precisament aquest el fruit de l'Evangeli viscut: l'esperó que fa estimar. En qualsevol de les Paraules que ens proposem viure, els efectes són sempre els mateixos: ens canvia la vida, ens posa al cor l'empenta d'estar atents a les necessitats dels altres, fa que ens posem al servei dels nostres germans i germanes. No pot ser d'una altra manera: acceptar i viure la Paraula fa néixer Jesús en nosaltres i ens porta a actuar com ell. És el que Pau deixa entendre quan escriu als Corintis.

El que empenyia l'apòstol a anunciar l'Evangeli i treballar per la unitat de les seves comunitats era la profunda experiència que havia fet de Jesús. S'havia sentit estimat, salvat per ell; havia penetrat en la seva vida fins al punt que ningú ni res podia separar-lo d'ell: ja no era Pau qui vivia, Jesús vivia en ell. La idea que el Senyor l'havia estimat fins al punt de donar la vida, el feia embogir; no li donava pau i l'empenyia amb una força irresistible a fer el mateix amb el mateix amor.

L'amor de Crist ens empeny a nosaltres amb la mateixa vehemència?

Si realment hem experimentat el seu amor, no podem deixar d'estimar i, alhora, d'anar amb coratge allà on hi ha divisió, conflicte, odi, per portar-hi concòrdia, pau, unitat. L'amor ens permet projectar el cor més enllà de l'obstacle, per tal d'aconseguir un contacte directe amb les persones, en la comprensió, en l'intercanvi, per buscar junts la solució. No es tracta d'una acció opcional. La unitat s'ha de perseguir costi el que costi, sense deixar-se blocar per la falsa prudència, per les dificultats o possibles enfrontaments.

Això sembla particularment urgent en el camp de l'ecumenisme. Aquesta paraula ha estat triada en aquest mes en què se celebra la Setmana de pregària per la unitat, precisament per ser viscuda amb els cristians de les diverses Esglésies i comunitats, perquè ens sentim tots empesos, per l'amor de Crist, a anar els uns envers als altres, per tal de recompondre la unitat.

“Serà autèntic cristià de la reconciliació –afirmava Chiara Lubich a l’obertura de la II Assemblea Ecumènica Europea a Graz, Àustria, el 23 de juny de 1997– només qui sap estimar els altres amb la mateixa caritat de Déu, aquella caritat que fa veure Crist en cadascú, que està dirigida a tots –Jesús va morir per tota la humanitat– que sempre pren la iniciativa, que és la primera d’estimar; aquella caritat que ens fa estimar cadascú com a nosaltres mateixos, que ens fa ú amb els nostres germans i germanes en les penes i alegries. Cal que les Esglésies estimin també amb aquest amor.”

Vivim nosaltres també la radicalitat de l’amor amb la simplicitat i la serietat dels nens de l’escola de Roma.

Fabio Ciardi